

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler for bevilling af hjælpemidler og boligændringer der gælder, hvor forældre med fælles forældremyndighed til et handicappet barn lever adskilt, men hvor barnet opholder sig lige meget eller i væsentligt omfang hos begge forældre?«

Begrundelse

Når der er et handicappet barn i hjemmet, kan der være behov for såvel boligændringer som hjælpemidler. Boligændringer er i sigens natur temmelig stationære, og det samme vil oftest også gælde for hjælpemidler, i særdeleshed de mest kostbare hjælpemidler.

Det vil sige, at det kan være nødvendigt med boligændringer i begge hjem, såfremt forældrene har valgt at leve adskilt, men med fælles forældremyndighed.

Det ønskes oplyst, hvilke regler der gælder i en sådan situation, herunder om der er noget til hinder for, at boligændringer og hjælpemidler bevilges til begge hjem.

Svar (8/5 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Ved ændring af myndighedsloven den 6. juni 1985 er der blandt andet indført en adgang for forældre, der ikke er gift med hinanden eller er separerede, til at aftale, at de skal have fælles forældremyndighed. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1986.

Socialministeriet har i tilknytning hertil den 23. december 1985 udsendt en vejledning om ændrede regler i bistandsloven som følge af fælles forældremyndighed.

Som en konsekvens af de nye regler i myndighedsloven er blandt andet bistandslovens § 10, stk. 3, om opholdskommune for børn blevet ændret.

Ifølge bistandslovens § 10, stk. 3, 2. punktum, gælder som hovedregel, at et barn, der kun lever sammen med den ene af forældrene, har opholdskommune, hvor denne bor.

Efter den indføjede undtagelsesbestemmelse i bistandslovens § 10, stk. 3, 3. punktum, der alene har betydning, når børn af ikke-sammenlevende forældre med fælles forældremyndighed bor lige meget hos begge forældre, gælder, at børn har opholdskommune, hvor barnet er tilmeldt folkeregisteret.

Det har betydning blandt andet ved ydelse af hjælpemidler efter bistandslovens § 58.

Det er således det sociale udvalg i den kommune, hvor barnet er tilmeldt folkeregisteret, der skal tage stilling til ansøgningen om hjælpemidler efter bistandslovens § 58 og i givet fald betale den kommunale andel af udgifterne.

Skønner det sociale udvalg, at hjælpemidlet er nødvendigt i begge hjem, må det yde hjælp til anskaffelse begge steder, hvis hjælpemidlet kun meget vanskeligt eller umuligt kan transporteres frem og tilbage.

Undtagelsesbestemmelsen i bistandslovens § 10, stk. 3, 3. punktum, omfatter tillige ydelser efter bistandslovens § 48, stk. 1 og 2, nr. 1 og 2.

I konkrete tilfælde, hvor der opstår praktiske problemer med at bringe hjælpemidler frem og tilbage mellem forældrene, vil udgiften til transport af de nødvendige hjælpemidler kunne ydes efter bistandslovens § 48, stk. 1, som en merudgift ved forsørgelsen, hvis bestemmelsens betingelser i øvrigt er opfyldt.

Undtagelsesbestemmelsen omfatter ikke nødvendig hjælp til indretning af boligen efter bistandslovens § 59, hvis administration forudsætter kendskab til selve boligen, som bedst opnås lokalt, jf. hovedreglen i § 10, stk. 2, 2. punktum.

Hvilken kommune der skal yde hjælp efter denne bestemmelse, afhænger af, hos hvem af forældrene barnet befinder sig, når behovet for hjælp efter denne bestemmelse opstår.

Begge kommuner kan således komme til at yde hjælp efter § 59 og således betale den kommunale del af udgiften, jf. § 10, stk. 3, 2. punktum.

Det vil være naturligt, at der i disse situationer samarbejdes mellem de implicerede kommuner og forældrene for at finde hensigtsmæssige løsninger og undgå unødvendige udgifter.

Spm. nr. S 1112

Til *industriministeren* (30/4 87) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren oplyse, om det strider mod god markedsføringsetik, at kunder, der betaler kontant, skal afhente et såkaldt kundebe-